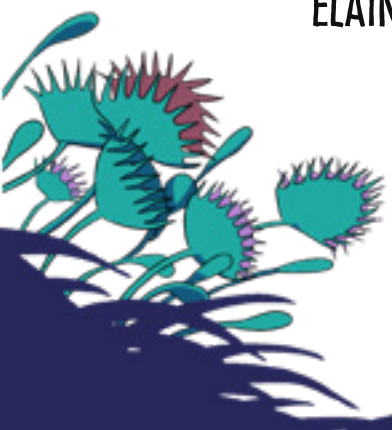

VARDAGSHJÄLTARNA
OCH
TROLLKARLEN
TYST

ELAINE EKSVÄRD & EMILY RYAN

BONNIER
CARLSEN

VAR DAGSHJÄLTARNA

MAYA

STORASYSTER, 10 ÅR

Gillar: böcker

Gillar inte: när
alla tittar på henne

MAX

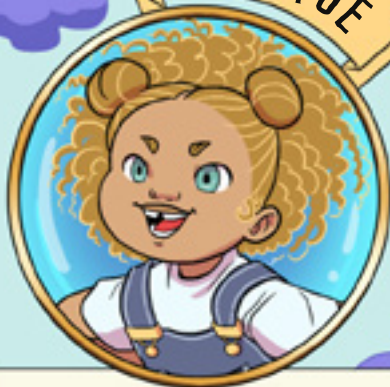

STORE- OCH LILLEBROR, 8 ÅR

Gillar: musik

Gillar inte: när någon retas

MONIQUE

LILLASYSTER, 5 ÅR

Gillar: att gunga

Gillar inte: när ingen ser
att hon försöker säga något

TROLLKARLEN
TYST

ARG TROLLKARL, URGAMMAL

Gillar: *tystnad och att vara arg*

Gillar inte: *prat och ljud,
speciellt inte känsloprat*

PROLOG

Trollkarlen Tyst var arg. Han hade rest med sin magiska slottsskog överallt, men var han än landade så slamrade och pladdrade människorna på utan paus. Det absolut värsta Trollkarlen visste var när människor pratade om känslor. De samtalen letade sig in i honom och rispade och kletade fast överallt. Nej, usch! Alla människovärldens känslor borde tystas och stoppas undan helt och hållet.

Kanske hade det blivit dags för Trollkarlen att göra något han inte gjort på länge? Att tysta.

KAPITEL 1

MAYA SATT OCH läste när hon hörde hur tjejgänget skrattade en bit längre bort.

– Aja baja, Maya, sa en av dem. Har du din favorittröja på dig idag igen? Den börjar väl lukta snart?

Maya sänkte inte boken för att se vilka som ropade. Hon visste redan. Det var alltid samma gäng. Tjejerna hade det senaste modet och de coolaste prylarna, medan Maya inte brydde sig så mycket om kläder. Hon hade väl mest vanliga plagg, som hennes föräldrar köpt åt henne, och var inte så intresserad av att välja nya outfits varje dag.

Trots att boken dolde hennes ansikte kunde den ju inte stoppa rösterna, som gjorde det tungt att andas. Bokstäverna blev suddiga av tårar.

Tänk om hon bara kunde komma på något smart att svara tillbaka. Att visa gänget att hon inte brydde sig om vad de tyckte. Men det var som om hjärnan var som segt tuggummi och inte ett ord kunde ta sig ut ur hennes mun.

Max såg sin storasyster Maya huka bakom boken. Efter en stund tittade hon upp och deras blickar möttes. Maya såg ledsen ut. Borde han göra något?

– Kom nu, Max, ropade kompisarna som redan var på väg bort.

Max hörde hur tjejerna skrattade i bakgrunden när han sprang efter sina kompisar bort till klätterställningen.

– ”Bajs-Maya!”

– Försten i klätternätet vinner! ropade Max och sprang om kompisarna, men inte med de där glada springbenen han brukade ha.

Maya och Max gick tysta bredvid varandra mot Moniques förskola. Max sparkade till en sten i väggkanten. Maya suckade och knuffade upp väskan på axeln. I vanliga fall brukade syskonen tycka det kändes kul att hämta sin lillasyster, även om det bästa var att de fick veckopeng för det. Men idag var inget alls roligt.

Precis som hon brukade stod Monique vid staketet och väntade.

Hon tecknade glatt ”Hej” och ”Titta vad jag kan”.

– Ja, ja, Monique, sa Maya förstrött och öppnade grinden. Kom, så går vi hem.

Hela vägen hem, förbi torget och lilla affären, bubblade Monique om allt som hade hänt på förskolan. Om allt hade varit som vanligt hade Maya och Max låtit henne hoppsa kring dem på trottoaren och försökt hänga med när hon tecknade, men idag var deras blickar riktade rakt ner i marken. Max kände hur skammen brände i honom och han vågade knappt se på Maya.

När syskonskaran svängde in på sin egen gata såg de att deras granne Lennart var ute och krattade. Lövhögarna låg som kullar i trädgården. Han vinkade som vanligt glatt till syskonen. Men idag var det bara Monique som vinkade tillbaka.

– Hur är det fatt? frågade Lennart, och fick Maya och Max att se upp från backen.

– Äsch, svarade Maya, medan Max tog sats för att säga något.

– Dom är dum...

– TYST MAX! Maya släppte Moniques hand och sprang.

– Vad har hänt? frågade Lennart. Max kände att han ville säga något, men han vågade inte. Istället skyndade han efter Maya. Klumpen i magen som han kände nu var samma känsla som när han såg Maya bli retad på skolgården.

Monique tittade undrande på sina syskon som hunnit in i huset redan, och tecknade till Lennart.

– Maya är ledsen.

– Jag är dålig på tecken, vet du, men visst betyder det att hon är ledsen, Monique?

Monique nickade och log tacksamt. Han försökte förstå hennes stödtecken, det var det inte alla som tog sig tid till.

– Ibland hjälper det att prata om det, sa Lennart.

Monique nickade eftertänksamt.

– Vi ses, tecknade hon.

– Vi ses, sa Lennart och tog räfsan som stod lutad mot ett träd.

När Monique kom in genom dörren stod mamma och skrollade i sin telefon. Monique drog i hennes tröja.

– Snart Monique, jag måste bara göra klart det här, sa mamma utan att titta upp från skärmen.

”Snart” var väldigt lång tid när mamma tittade i telefonen. Monique hängde upp kläderna och väntade i en evighet innan hon rörde vid mammas arm igen och tecknade ”när?”.

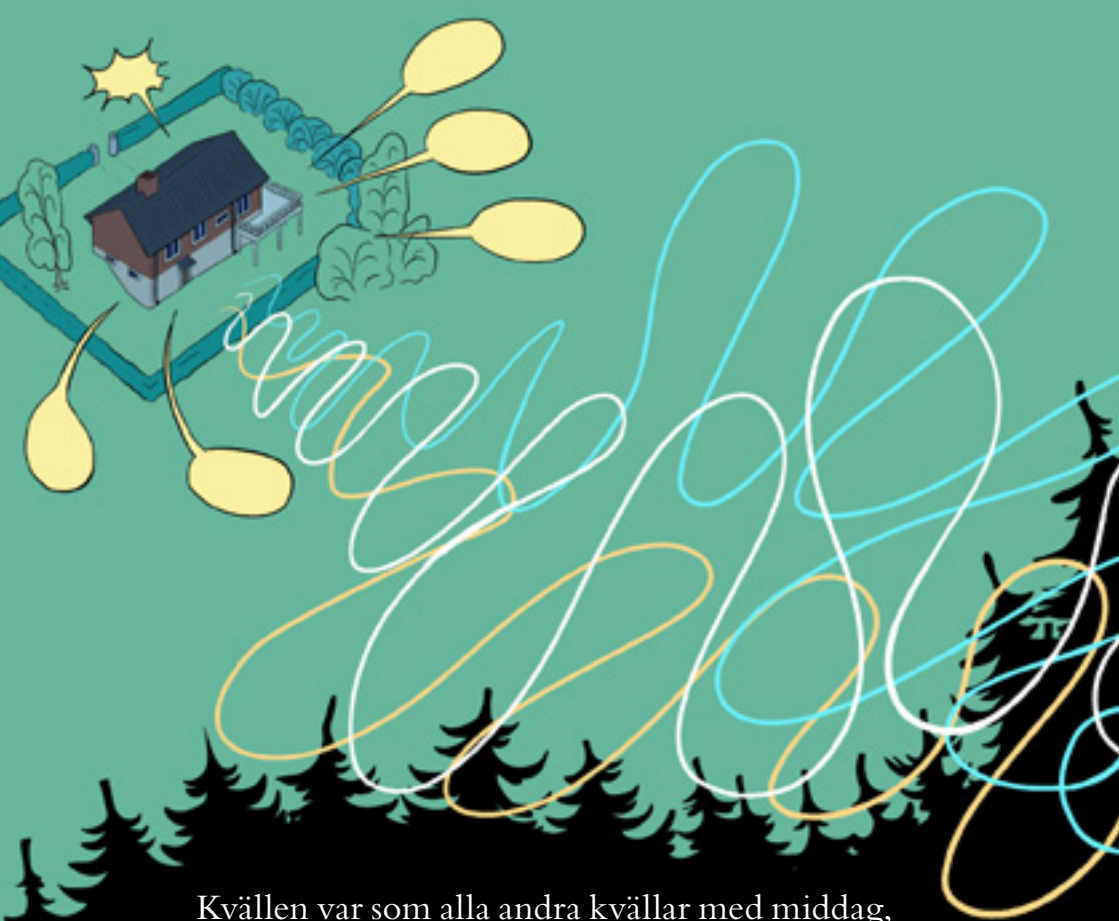
Mamma lyfte blicken en kort stund.

– SNART MONIQUE!

Mamma var som vanligt stressad och Monique insåg att det inte var någon idé att försöka berätta om sin dag på förskolan eller att Maya och Max var ledsnå. Hon drog en djup suck och gick med långsamma steg till sitt rum.

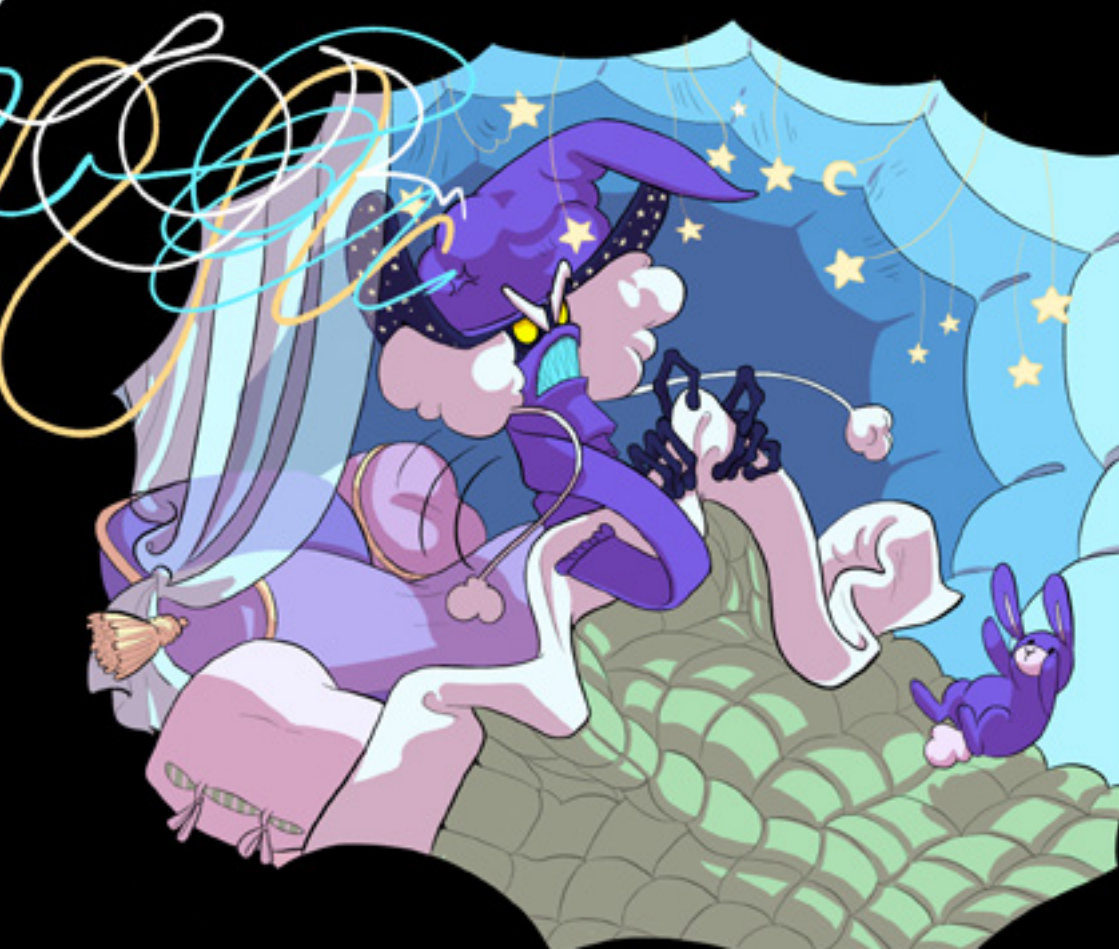

Kvällen var som alla andra kvällar med middag, disk och läxor. Pappa och mamma var mer stressade än vanligt, och den ledsna känslan svällde inuti barnen. Flera gånger tog Maya sats för att prata med sina föräldrar om vad som hänt i skolan, men avbröts av ett stressgnat eller läxtjat.

Men det ingen av syskonen kunde ana var att det fanns någon som hörde alltihop. En trollkarl med ovanligt bra hörsel hade nämligen slagit sig ner i skogen bakom huset med sin magiska slottsskog.

Just den här höstkvällen var det pladdret från familjens hus som slingrade sig hela vägen in till Trollkarlen Tysts slott och väckte honom. Trollkarlen tyckte inte om ljud, men mest av allt ogillade han prat om känslor. För Trollkarlen tyckte att känslor var otäcka och skulle hållas instängda, det blev nämligen ett sånt väldigt oväsen om känslopratt släpptes fritt och det ville han inte vara med om. Nej, det hatade han faktiskt.

Trollkarlen ruskade ilsket på sig och små arga moln flög ur hans öron. Han fåktade och slog för att få ljudvågorna att försvinna, men de fortsatte att strömma in i slottet.

– Tyst! skrek han ursinnigt, och hans ord blev en vind som fick löven att dansa i trädgården hemma hos Maya, Max och Monique.

KAPITEL 2

MAYA HADE ONT i magen och satt och petade i maten. Monique tittade tjurigt på sina föräldrar som hade sagt nej till glass efter maten. Max sneglade på Maya. Han ville säga något, men han visste inte hur han skulle börja. Föräldrarna åt och babbade obemärkt på så att maten dansade i munnarna på dem.

– Vi måste planera semestern, vad ska vi göra? Mamma sträckte sig över bordet och hällde upp mer vatten i glaset.

Max öppnade munnen för att säga något.

– Du kan bestämma, avbröt pappa.

– Det får jag *alltid* göra, varför kan inte du ta lite initiativ?

– Jag vet inte, vad tycker du?

– Men herregud...

Mamma ställde ner vattenkaraffen med en duns och tittade på Mayas orörda mat, utan att se tårarna som blänkte i hennes ögon.

– Maya, varför äter du inte?